

BABICS IMRE versei

Esőcsepp

Az esőcsepp, míg zuhanása tart,
nem vádolja magát a zivatart,
s hogy fényt tör meg, s ettől kitakart,
s hogy a Teremtés része, mégse lény;
szétfröccsen a varázsfa levelén,
csak töredéke csöppen le élém;
s írok esőcsepp-költeményeket,
mert betölt az elemi szeretet,
s mert tudom, a széthullás fáj Neked;

...és túlradásom maga a part.

Időzavar

Az idő már elsuhanó bennem,
így érzem, szárnytalannak alkotott.
Madártoll-idő, bár kering fennen,
egyre a légüres Térre vár csak,
mint körülötte más pihetársak,
zuhanhasson. De én még csapkodok.

Csapongva idézek hullt időket,
állataimét, növényeimét.
Légiességben másként élőbbek,
így pihéikből alkotok szárnyat,
mit terünkben tán mások kitérnak,
s akkor tudok bennük suhanni még.

Fagyöngy

Az út mentén, nyárfákon, fagyöngyök,
s távolabb, az erdőben, tölgyeken.

A kép távolodik,
s olybá tűnik, hallgat.

Ám benn megszólaltak
a széljárt, örökzöld csengők nekem,
s hanghullámok mint hideg göröngyöt
sodornak honzülléstől betegen
végállomásokig.

S a távolsági busz halad velem
kitanult szélkakas-lelkek felé;
körül iskolások.

Legbelül elvásott,
s tolvajjá nevelt mind
bölcstől, örökké erkölcstelen.
Tombol a véges, sanda értelem,
de nincs fagyöngy, amely a kételyé,
ezt tudni: emelt szint.

Utam célzott terem görbületén,
s az Időben szélfúttan ődöngök,
s mint hontalan atom...

Végpontok: druidák
s szellemi kataton
népség között örökös fagyöngyök.
Gömbjeik előtt hajtok térdet én,
létezésem számukra röpké tény,
de velem élük át.

Hangyasav

Lábam előtt morzsával hangya küszködik;
korhadt fatönkön
ülök, mögöttem vízért tör le a gyertyán.
Velük tartanék az őket váró ködíg;
ezt nem én döntöm
el, s amúgy is mindkettő korokat vert rám.

Nem várják meg, míg túlvilági képzetek
nyűgét leoldom,
s mint fajuk, szélnek eresztem őrangyalom,
s így oly létben, megy egyszerre vég s eredet
oldódom folyton,
s a teljes megsemmisülést vállalom.

Létük zárt, mégis tiszta átjárhatóság,
s lélek hiánya,
úgy tűnik, mert nem bennük, közöttük lebeg.
Nem vihetik magukkal Isten adósát,
s ha tudna, szánna
lényük, érzem, és e hittől feléledek.